

[Honoré]

Forsvarsministeren har igangsat et planlægningsarbejde, og det skal munde ud i et oplæg til en forsvarsordning, der skal gælde efter 1. april 1981, og det er klart, at den egentlige politiske diskussion om en sådan ny forsvarsordning først kan komme i gang, når dette oplæg fra forsvarsministeren foreligger.

Der er én ting, jeg gerne vil fremdrage fra forsvarsministerens redegørelse, og det er det sted, hvor forsvarsministeren i sin omtale af langtidsprogrammet nævner betydningen af, at vi i Danmark forbereder modtagelsen af allierede forstærkninger. Det er nogle rimelige betragtninger, ministeren giver udtryk for, men jeg vil alligevel advare, hvis vi får en tendens herhjemme i debatten til at gøre forstærkningsplanerne til en slags forsvarspolitisk sovepude.

Vi har en tilbøjelighed til på flere områder at vente mirakler fra udlandet. Det har vi set i den økonomiske politik, hvor det var udlandet, der skulle hjælpe os ud af kniben ved at købe noget mere osv., de rige lande med betalingsbalanceoverskud, der skulle være en slags lokomotiv, og så fik vi konvojteorier; men i hvert fald var tankegangen, at vi ikke selv kan, udlandet må hjælpe os. Det er jeg også bange for vi kan være tilbøjelige til på det forsvarspolitiske område: denne tro på den gode, rare julemand, der skal komme med sin sæk af alle mulige gode ting til os fra udlandet, også i en sikkerhedspolitisk vanskelig situation eller i en eventuel krigssituation.

Allierede forstærkninger, allierede tropper i tilstrækkelige mængder vil være lang tid om at nå frem. Hvis de skal komme fra den anden side af Atlanterhavet, vil det vare lang tid. Rejsen er meget lang og usikker. Hvor mange når overhovedet frem, kan man spørge. De vil jo også kun komme, hvis de ved, at det er NATO-soldater og ikke russere eller østtyskere, der står og tager imod dem i havnene eller på flyvepladserne.

Derfor skal den mest nærliggende forstærkning af det danske forsvar ikke komme fra canadiske, amerikanske eller engelske, eller hvad ved jeg, soldater, den skal komme fra danske soldater, folk, der ikke har så langt at skulle tage for at kunne bidrage til forsvar af dansk område.

Det forudsætter en anden ting, nemlig at vi har en tilstrækkelig mobiliseringsstyrke.

Jeg har i et spørgsmål til forsvarsministeren – jeg tror, det var sidste år – påpeget dette problem med hensyn til felthærens reserver. Jeg håber, at vi under de forsvarspolitiske drøftelser, der kommer i gang fra efteråret, kan se noget på forstærkningsproblemerne også under det synspunkt, at det er danskere, der skal forstærke det danske forsvar, den danske mobiliseringsstyrke altså. Jeg vil dér henvise til Norges eksempel, idet Norge har en betydelig større mobiliseringsstyrke, end Danmark har.

Inden jeg slutter disse overvejelser, vil jeg også på kristeligt folkepartis vegne takke ministeren for redegørelsen, som vi tager til efterretning.

Lis Starcke (DR):

Så fik vi også i år, ligesom det var tilfældet i 1977, en forespørgselsdebat om forsvaret, før der fra regeringen foreligger noget forslag, hvorfor vi er uden tal på personel og uden tal eller priser på materiel. Følgelig må det hovedsagelig blive en teoretisk og principiel debat, højst med nogle argumenter for eller imod påstande fra avisartikler, men uden at have noget skriftligt om regeringens militærpolitiske planer, mens indlæggene udarbejdes. Det er selvfølgelig en kritik af DKP, som her har bedt om at få den forespørgsel på nuværende tidspunkt. I 1977 var det VS, SF og DKP, der sammen kom med en forespørgsel på et alt for tidligt tidspunkt.

Det synes mig meget utilfredsstillende at skulle debattere på denne baggrund. Det bliver let til en kamp imod vejrmøller, som måske skal anbringes helt andre steder, end vi formodede. Forsvarsministerens planlægning og oplæg til forsvarsordningen 1981 er interessant, men den er også teoretisk, indeholder, som jeg sagde før, ikke tal. Derfor egner den sig ikke til en drøftelse her i tinget, før den udfyldes med de praktiske oplysninger.

Partiernes rent principielle holdning til forsvaret kender vi efterhånden, så heller ikke her er der rigtig noget at tage fat på. Jeg tror, det gælder os alle, uanset hvilket parti vi tilhører, at vi helst ser Øst-Vestdrøftelserne om afspænding og nedrustning genoptaget snarest, hvilket NATO-udenrigsministrene da også gav udtryk for på deres møde i begyndelsen af december 1978.